

Neobavezan razgovor: Zoran Kalezić - Vladimir Đorđević

Razgovor koji nismo obavili u Beogradu...

Zoran Kalezić u restoranu Burbon Kafe

Zoran Kalezić: Ne mogu da se setim čime sam pre počeo da se bavim, sportom ili muzikom. Mislim da sam prvo počeo da igram lopte, jer se dobro sećam kad sam od mog oca za svoj 6. rođendan dobio malu gumenu šarenu loptu, najlepšu na svetu.

Na moju žalost mikrofoni i prvu gitaru morao sam da zaradim sam radeći najteže fizičke poslove. I kad sam zaradio dovoljno novca da kupim svoju prvu gitaru, znam da nisam mogao da sviram na njoj zbog toga što sam na rukama imao krvave žuljeve. Možda mi baš zato ništa sada ne pada teško ni u muzici, ni u sportu, a ni u životu, kao današnjim "tatinim i maminim mazama", i zato je sve u životu što sam zaradiš i zašta se sam izboriš mnogo lepše. O sebi toliko, za početak.

Nismo se ni ti i ja batice sreli slučajno, srećem godinama ljude i u njima uvek tražim ono lepo i dobro. Ti si meni prišao u Ambreli, možda zato što si tako vaspitan i rekao mi ono što je i povezal nas dvojicu i zbog čega i vodimo ovaj razgovor, a ja verujem ljudima sve dok me ne iznevere. Verujem zato što sam vernik i zato što smatram da bi čovek čoveku trebao da bude najveći prijatelj, a kako su dani i meseci prolazili, ja sam te sve više upoznavao kao čoveka, kao mlađeg od sebe, kao velikog sportistu i kao dobrog ribolovca o čemu ćemo priložiti i sliku kao dokaz.

Kada sam za Novu Godinu bio u Beogradu i upoznao tvoju majku Veru, onda me je to još više obavezalo da gajim ovo fino prijateljstvo sa tobom, a sad bi hteo nešto da te pitam, a da ne bi pitao i ti mene isto, pitanja će važiti za obojcu.

Vladimir Đorđević: Ljubav prema borilačkim veštinama je počela od malih nogu. Pored škole, obaveza u kući, prema braći, nalazio sam uvek vremena i da aktivno treniram. Trudio sam

se da ocene uvek budu OK. nikad 1, ali isto tako ni 5. sem iz fizičkog vaspitanja. S' obzirom da sam uvek bio "živo dete" kako moja majka kaže, imao sam stalno problema sa vladanjem, zbog koga me je pokojni otac često kažnjavao čak i zabranom treniranja. Verujem da mi je to još više učvrstilo volju i želju za treniranjem, jer kad ste mladi obično ono što vam brane, više želite.

Dva prijatelja Vlada i Zoran

Škola, onda vojska, koju za razliku od mnogih u to vreme, nisam želeo da izbegnem. Čak šta više, baš mi se sviđalo, posle prvih par meseci provedenih u Vojnoj Policiji prelazim u Antiterorističko-diverzantsku jedinicu i tamo ostajem do kraja služenja vojnog roka, koji je inače bio produžen za 3. meseca zbog situacije u zemlji. Po izlasku sa par prijatelja otvaram školu Realnog Aikido-a na Filološkom fakultetu u Beogradu, kao i agenciju za obezbeđenje i naplatu potraživanja, "SPAS" gde radim do samog dolaska u Ameriku.

Zoran Kalezić: Ja i dan danas mislim da nisam pogrešio što sam život posvetio muzici. O ljudima se uvek kaže mnogo više kad umru, nego kad su živi, tako da ja neću nikada saznati šta ljudi

kažu o meni. Ja ne bih želeo da mi ništa oprostite sem što više nisam dao muzici nego što jesam. Ali ja znam da sam od 16-te godine, pa do mog dolaska u Ameriku pre dve godine mislio da je pevanje božiji dar i da je umetniku najveće zadovoljstvo kada ugleda 100, hiljadu ili 10 ozarenih lica ili sa po nekom suzom u očima dok slušaju njegove pesme. Ovih dana sam shvatio nešto drugo da se od muzike mora

željom svojih roditelja u jednom malom selu u Kosovom Lugu u Crnoj Gori i odatle pobeći i postati roditelj Aleksandre i Filipa koji su Beograđani, postati istaknuti umetnik moje zemlje, voleti Beograd kao dobru majku, a ne zaboraviti da roditelj ne sme praviti razliku između svog zavičaja i zavičaja svoje dece. To je nešto na šta nisam hteo da pristanem ni kao čovek, ni kao umetnik. Tada sam se, gostujući u raznim radio i TV emisijama, dajući mnoge intervjue, odupirao onima koji su mislili drugačije. I onda sam u jednom trenutku skinut sa svih radio i televizijskih programa u Srbiji, odlukom gospodina Mudrinića, tada velikog aktiviste JUL-a. I to sam izdržao, a da bih sačuvao živu glavu, živeo sam dve ipo godine kod moje majke u svom rodnom selu. Oni nisu znali da Jul kao i svaki drugi mesec ima 30-31 dan, a kada je došao kraj njihove vladavine, ja sam se vratio u Beograd, ali na žalost bogatiji za jednu veliku istinu: Crnogorci su mislili da su meni u Beogradu sva vrata otvorena, Beograđani, da u Crnoj Gori imam sve što poželim. A ja sam u stvari imao samo privilegiju da me voli narod i u Srbiji i u Crnoj Gori, potpuno jednako, jer već 3. generacije slušaju moje pesme i prate moju karijeru. Zato sam kao istaknuti umetnik sa 40. godina staža trebao da živim kao socijalni slučaj ili u Beogradu ili u Crnoj Gori ili da budem sluga nečiji kako bih živeo bolje. Ja sam ipak odlučio da i dalje služim muzici i onima koji je vole. Napravio sam 2. svečana koncerta u Beogradu i Podgorici, snimio album Kotrlja se život, dobio Američku i Kanadsku vizu i bez jedne reči otišao da gradim neki novi život, smatrajući da još mogu da dam muzici i da sad pevam bolje nego ikad u životu.

I tako sam stigao u Chicago i Ambreli gde smo se nas dvojica

sreli.

Vladimir Đorđević: Kako si se snašao i šta misliš o muzičkoj sceni u Čikagu i Americi?

Zoran Kalezić: Ja sam u Americi bio prvi put 1973. godine, i od onda još mnogo puta pevao po Americi i Kanadi i još se sećam predivnih punih sala publike, a sada skoro da toga i nema. Ja se sećam da smo posle odrađenih koncerata i turneja ostajali u Čikagu i pevali po nekoliko dana u nekom od naših restorana koji bi bio pun od ponedeljka do nedelje. Sada u Čikagu i Americi svira 1-2 muzičara i istih 200-300 ljudi izlazi u naše kafane i restorane. A zašto? Zato što su došli ovamo putem raznih interneta, satelita, neki čudni pevači, neke čudne pesme, čast izuzecima, pevajući neku muziku koja je više arapska ili turska, nego što liči na našu. Ja nemam ništa protiv takve muzike kad je slušam na nekom arapskom, turskom jeziku u njihovom restoranu, jer to je njihova muzika, a ne naša. U današnje vreme muzika se i gleda, a ne samo sluša, pa je možda prenaplašeni nacionalizam, koji doneo ovaj poslednji nesrećan rat, podelio ne samo ljude sa onih prostora naše stare dobre Juge, nego i muziku koja se slušala u raznim krajevima, već sada bivše Jugoslavije.

Mnogo se puta na mestu gde se održavaju koncerti ili pevanje u restoranima ili pikniku dešavaju ružne stvari i retko gde prođe noć, a da se neko ne posvađa, potuče, pa je sve to dovelo do smanjenog interesovanja za muzikom na ovim prostorima. Ja za ove dve godine pamtim jedino koncert Zdravka Čolića, koji je doveo svoj Bend iz Beograda, sastavljen od vrsnih muzičara, koji ga prate svuda po svetu, ne zato što ima mnogo novca, jer znamo koliki su troškovi jedne takve ekipe, ali mu je stalo da zvuči podjednako dobro i u Beogradu i u Minhenu i u